

vide til de Udtalelser, jeg da fremsatte, og til de Udtalelser, jeg har henvendt til den højtærede Minister. Naar det ærede Medlem talte om Fortsættelseskasser, har jeg ogsaa der talt om, at der netop ved mit Ændringsforslag aabnes samme Mulighed for en Bevægelse fra Fortsættelseskasserne til Sygekasserne for ubemidlede, som der er nu fra Sygekasserne for ubemidlede til Fortsættelseskasserne.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou mente, at en Afgang paa 27 000 af Sygekassernes Medlemmer paa Grund af Kontingentrestance var i Virkeligheden ikke værd at regne med, men det ærede Medlem maa forstaa, at min Tankegang var den, at jeg netop vilde paavise, at dette, at man har faaet Medlemsbidraget sat saa højt op, som man har, er noget, der først og fremmest gaar ud over den fattigste Del af Befolkningen. Som Bevis herfor anførte jeg, at det var 27 000 af de fattigste — for dem er det jo, der ikke kan betale deres Kontingent —, man trængte ud af Sygekasserne, og derfor var jeg ængstelig for at opretholde det høje Kontingent, som man i alt Fald vil blive nødt til. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at en Kontingentforhøjelse af de Dimensioner, som det ærede Medlem Hr. Weygaard nævnte, er der ikke Tale om, men alene det at opretholde Kontingentet i den Højde, det har nu, vil for mig være overmaade betænkeligt af Hensyn til de fattigste af Sygekassemedlemmerne, og derfor pegede jeg paa, at naar der gaar 27 000 ud paa et Aar — det var 1925, og 1927 er et langt vanskeligere Aar —, er der Grund til at være ængstelig ved at tage for stor en Del af Statstilskuddet bort. I sin Omtale af mit Citat af Dr. Kuhn stillede det ærede Medlem Hr. Johannes Lou sig pludselig i et saadant Modsetningsforhold til denne, at han sagde „en Dr. Kuhn“. Jeg tror nok, dette Udtryk er et af de mange Udtryk af det ærede Medlem, som det ærede Medlem sikkert fortryder, naar det er bagefter. Jeg kan nemlig ikke tro, at det ærede Medlem stiller sin Kollega i Medicinen, Dr. Kuhn, paa en saadan Plads, at han med al den næsten Haan, han kan lægge i sin Stemme, vil bruge Udtrykket „en Dr. Kuhn“. Jeg tror, at denne Dr. Kuhn netop er en Autoritet paa det Omraade, vi behandler her, vort Sygekassespørgsmaal set i social Belysning, og derfor mener jeg, jeg havde Grund til at nævne, hvad hans Mening var, og hvad han havde sagt om dette. Den Mand, der i Udlandet har talt om den danske Sygekasseordning, har stillet den danske Sygekasseordning paa den Plads, den i Vir-

keligheden fortjener, den Mand, som har et indgaaende Kendskab til Sygekassernes Virksomhed i vort Folk, er ogsaa Manden, der maa kunne sige, hvad der er Fare ved at pille ved, og her har man, som jeg har sagt, rokket ved en af Grundpillerne i vor Ordning: fri Lægehjælp. Det har jeg sat mig imod, og jeg sætter mig imod ved Afstemningen, at man gaar over til at borttage Begrebet fri Læge fra Sygekasserne ved at give dem Adgang til at kunne nøjes med at betale en Kvotadel af Lægeudgifterne.

Willesen: Den højtærede Sundhedsminister undrede sig over, at vi, der ønskede ikke blot Statens Udgifter, men ogsaa dens Opgaver reduceret, ikke vilde gaa med til den fulde Nedskæring paa denne Lov, som foreslaaet af ham. Men det maa skyldes, at den højtærede Minister ikke har hørt eller forstaaet, at vi opfatter de sociale Love som Nødhjælpslove, der er nødvendige under de eksisterende Samfundsforhold. Vi anser dem ikke alle for lige nødvendige eller lige urørlige, og jeg har ogsaa erklæret, at vi kunde gaa med til en Nedskæring af Tilskuddet til Lægehjælp og Medicin, bl. a. fordi jeg anser det for en nødvendig Forudsætning for, at Læge- og Medicinudgifterne kan gaa ned, at disse Tilskud skæres ned, eller for Medicinens Vedkommende skæres bort. Men naar vi ikke kan gaa med til at nedskære det faste Tilskud, skyldes det netop, at vi frygter, at Lovens Karakter som Nødhjælpslov derved skal blive svækket for stærkt, og saa længe dyberegaaende Forandringer i Samfundets Struktur, som vi arbejder for, ikke har fundet Sted, finder vi det ikke forsvarligt at stille mod det Maal, som er vort principielle: en Afløsning af al Understøttelseslovgivning gennem Selvforsikring. Vi anser ikke Tiden for moden dertil endnu, og under disse Forudsætninger er det, jeg ogsaa til § 1 maa svare: Stemmer ikke.

Efter de Oplysninger, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard har givet med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 4, maa jeg indrømme, at Indtægtsgrænserne virkelig er rummelige, og jeg kan derfor stemme for dette Forslag.

Pürschel: Jeg vil gerne først gøre en Bemærkning med Hensyn til det Spørgsmaal, der har været drøftet her, om de smaa Hjems Evne til at bære Kontingenterne, og dér vil jeg gerne, som jeg nogle Gange tidligere har gjort, vende tilbage til nogle Offentliggørelser, jeg har fra „Social-Demokraten“, hvoraf det fremgaar, at Sygekasse og Forsikring har kostet i en Uge 2 Kr. 50 Ø.